

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/265/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211216831
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2012:4211216831.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5, proti odporkyni: H. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Spotrebiteľské združenie OSA so sídlom Bratislava, Fedinova 9, zastúpeného HKP Legal, s. r. o. so sídlom Bratislava, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 1.368,43 eura s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 6. augusta 2012, č. k. 8C/282/2011-113, v časti nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, takto

rozhodol:

Odvolačí súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka m e n í takto:

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 189,60 eura, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie vo veci zastavil, odporkyni náhradu trov konania nepriznal, ako ani nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 13. 07. 2012 právny zástupca navrhovateľa návrh v plnom rozsahu vzal späť a konanie žiadal zastaviť. Keďže odporkyňa so späťvzatím návrhu vyjadrila súhlas, súd prvého stupňa podľa § 96 ods. 1 OSP rozhodol tak, že konanie vo veci zastavil. S poukazom na § 142 ods. 1 OSP úspešnej odporkyni súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania, pretože mal za to, že jej žiadne nevznikli a ani si žiadne neuplatnila. Následne rozhodol o trovách konania vedľajšieho účastníka v zmysle § 150 ods. 1 OSP tak, že mu ich náhradu nepriznal, pretože dospel k záveru, že jeho trovy nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, keďže vedľajší účastník vo veci nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporkyne a o vstupe do konania odporkyňa nemala doposiaľ ani vedomosť. Dodal, že vedľajší účastník sa žiadnym spôsobom na odporkyňu nekontaktoval, ale len jeho právny zástupca oznámil vstup do konania, pričom o predmete konania nemal žiadnu vedomosť. Vedľajší účastník sa sám, dobrovoľne rozhodol vstúpiť do konania a právny zástupca vedľajšieho účastníka si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil dňa 04. 07. 2012. Súd prvého stupňa považoval spôsob konania právneho zástupcu - oznámenie o vstupe združenia do konania, žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, za neobvyklé. Poukázal tiež na to, že vo vznesenej námietke premlčania právnym zástupcom vedľajšieho účastníka sa neuvádzajú žiadne konkrétne námietky, ktoré by sa vzťahovali na konkrétnu veci, ale sú v nej uvádzané len všeobecne formulované tvrdenia. V danom prípade konštatoval, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nehospodárne, keďže združenie sa samo prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na

ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania. Zdôraznil, že združenie bolo založené na ochranu spotrebiteľa a samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, a preto nevidel význam v právnom zastúpení združenia.

Proti tomuto uzneseniu v časti, týkajúcej sa trov konania vedľajšieho účastníka, podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník na strane odporkyne, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 150 OSP. S poukazom na § 150 ods. 1 OSP, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009 a uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2006, bol toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje také dôvody, pre ktoré by mohla byť aplikácia § 150 OSP dôvodná a správna. Zdôraznil pritom, že v napadnutom rozhodnutí sa jednalo skôr o svojvôľu súdu, ktorá nie je podľa neho prípustná. Dodal, že pokiaľ by súd chcel aplikovať svoje argumenty na všetky konania, nemohol by pre prípad plného úspechu v konaní navrhovateľa priznať navrhovateľovi náhradu trov konania, pretože navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá skupuje pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv a samotný navrhovateľ je v konaniach zastúpený advokátom, na základe čoho si navrhovateľ v konaniach uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia. Preto zastal názor, že v predmetnom konaní neexistuje dôvod na aplikáciu ustanovenia § 150 OSP. Poukázal na to, že v konaní vystupoval na podporu odporcu, proti ktorému podal navrhovateľ predmetný návrh a podstatným pre právne posúdenie veci bolo, že nárok uplatňovaný navrhovateľom nebol uplatňovaný dôvodne, resp. bol premlčaný podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa mal v tomto prípade o trovách konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP a zistiť, či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne a či navrhovateľ svojím nedôvodne podaným návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Tým, že navrhovateľ zobral návrh v celom rozsahu späť, zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. S poukazom na uvedené ustálil, že odporca bol v konaní úspešný vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi nebola napadnutým uznesením priznaná náhrada trov konania. Zároveň dodal, že Spotrebiteľské združenie OSA je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov, ktorá sa realizuje prostredníctvom zastupovania spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní, či vstúpení do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 OSP. V kontexte na uvedené považoval stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia za účelové a zjavne nesprávne a výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, považoval nielen za absurdný, ale najmä za odporujúci zákonom Slovenskej republiky a tiež predpisom Európskej únie, pretože pri jeho aplikovaní by nebolo možné prostredníctvom združenia riadne, účelne a efektívne chrániť a presadzovať práva a oprávnené záujmy spotrebiteľov, a teda ani plniť základnú úlohu spotrebiteľského združenia. Uviedol, že námietka premlčania pritom nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu, pričom námietka premlčania je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotnoprávných právnych predpisov. Mal za to, že bez právneho posúdenia veci a bez vzniesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom je možné a aj pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný obdobne ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých navrhovateľ vymáhal premlčané nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré navyše obsahovali aj neprijateľné podmienky. Zastal názor, že súd prvého stupňa svojím postupom a nepriznaním náhrady priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka garantovaných okrem iného ust. § 93 ods. 4 OSP a znemožnil mu reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom. Spochybnením opodstatnenosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zahrňujúci, okrem iného aj tzv. princíp rovnosti zbraní. Vzhľadom na uvedené bolo podľa neho dôvodné vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy konania, keďže nie je vylúčené, aby si vedľajší účastník, ak zostane až do právoplatného skončenia veci, nemohol uplatniť jemu vzniknuté trovy. Okrem toho dodal, že vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo dať sa zastúpiť advokátom. Na potvrdenie správnosti svojho názoru poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici a tiež na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22. 12. 2010 vo veci C-279/09, DEB Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH proti Spolkovej republike Nemecko. Na základe uvedeného žiadal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa trov konania vedľajšieho účastníka zmeniť tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prípade, že odvolací súd sa stotožní s právnym názorom súdu prvého stupňa, žiadal, aby odvolací súd v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil

a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti, týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

K podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý výrok o trovách konania vedľajšieho účastníka v zmysle § 219 ods. 1 OSP potvrdil a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 42,82 eura spolu s DPH. Uviedol, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. V danom prípade mal za to, že nebolo možné prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Zastal názor, že ak združenie sa rozhodlo využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta, musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov, pričom poukázal na rozhodnutia krajských súdov, ktoré potvrdzujú jeho názor. Konštatoval, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je v danom prípade nadbytočné, účelové a nehospodárne. S poukazom na uvedené dospel k názoru, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 13Co/105/2012 a právny názor vyslovený Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 13Co/36/2012. Okrem toho poukázal aj na to, že vyjadrenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, pričom opäť zdôraznil, že takéto úkony podľa neho má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník. V zmysle uvedeného zhrnul, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Mal za to, že v danom prípade nebolo možné prijať ani záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ uviedol, že tento návrh považuje za nedôvodný, nespĺňajúci podmienky prejudiciálneho konania a to vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. Zastal názor, že v zmysle práva EÚ je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom Európskej únie.

Odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi podľa § 212 ods. 1 OSP a § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť.

Predmetom konania bol návrh navrhovateľa, doručený súdu prvého stupňa dňa 27. 09. 2011, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 1.368,43 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 948,03 eura od 09. 12. 2006 do zaplataenia a súdny poplatok vo výške 82 eur. Svojho nároku sa domáhal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ zo dňa 08. 12. 2006 medzi postupcom P. úP. Bratislava a navrhovateľom. Postupca postúpil na navrhovateľa pohľadávku voči odporkyni, ktorá vznikla z titulu zmluvy k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka 1362018215 v znení jej dodatkov, uzatvorenej dňa 02. 12. 2004 medzi postupcom a odporkyňou.

Vo veci bolo dňa 07. 06. 2012 súdu doručené oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania, a zároveň bola aj z jeho strany vznesená námietka premlčania. Právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka bol zaslaný návrh a právnemu zástupcovi navrhovateľa bol oznámený vstup vedľajšieho účastníka do konania. Následne, podaním zo dňa 06. 07. 2012 sa vedľajší účastník k veci vyjadril, pričom aj v tomto podaní uviedol, že voči nároku navrhovateľa vznáša námietku premlčania.

Zároveň si uplatnil trovy konania: za prevzatie a prípravu zastúpenia vo výške 91,29 eura, režijný paušál 7,63 eura, vyjadrenie zo dňa 19. 06. 2012 vo výške 91,29 eura a režijný paušál 7,63 eura a 20% DPH. Spolu si tak vedľajší účastník uplatnil odmenu advokáta vo výške 237,41 eura.

Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 13. 07. 2012 navrhovateľ zobral návrh na začatie konania v zmysle § 96 ods. 1 OSP späť v celom rozsahu, žiadal konanie zastaviť a zároveň požiadal o vrátenie súdneho poplatku. Navrhol, aby súd o trovách vedľajšieho účastníka rozhodol v zmysle § 150 OSP.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie zastavil, odporkyni náhradu trov konania nepriznal a rovnako nepriznal náhradu trov konania ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne. Uvedené uznesenie napadol v zákonnej lehote vedľajší účastník vo výroku, ktorým súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi. Pod pojem každý spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom si toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatnil, ale musí počítať s tým, že aj vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Ak zastavuje súd konanie z dôvodu späťvzatia návrhu, zaoberá sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania najprv tým, či niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie toho, že konanie muselo byť zastavené, môže spočívať v tom, že účastník vzal návrh na začatie konania späť, pričom zavinenie je vždy potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska. Tam, kde došlo k zavinenému zastaveniu konania, súd prizná ostatným účastníkom náhradu trov konania, ktoré boli v konaní účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva.

V preskúmvanej veci je nesporné, že podaním zo dňa 11. 07. 2012 navrhovateľ zobral svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Súd prvého stupňa správne v zmysle ust. § 96 ods. 1 OSP konanie zastavil, pričom je nesporné, že zastavenie konania zaviniť navrhovateľ, a preto tu nastupuje v zmysle § 146 ods. 2 OSP povinnosť toho, kto zaviniť zastavenie konania nahradiť druhej strane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Keďže odporkyni v tomto konaní nevznikli žiadne trovy, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

Naproti tomu, pokiaľ súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, odvolací súd považuje jeho rozhodnutie za nesprávne. Mal za to, že v zmysle ustanovenia § 93 ods. 4 OSP vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, a preto v tejto veci bolo možné vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval. Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa, zaoberať tým, či takéto

trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Vedľajšiemu účastníkovi umožňuje vstúpiť do konania ustanovenie § 93 ods. 2 a 3 OSP a to i z vlastného podnetu, pričom vstup vedľajšieho účastníka navrhovateľ nenamietal. Občiansky súdny poriadok v ust. § 24 nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Uvedené zákonné ustanovenie, ale ani čl. 47 ods. 2 Ústavy SR nevylučuje, aby aj združenie na ochranu spotrebiteľa bolo zastúpené advokátom. Vychádzajúc z uvedeného je preto potrebné dospieť k záveru, že vedľajší účastník má v zásade právo na náhradu trov konania, avšak vždy je potrebné posudzovať účelnosť trov právneho zastúpenia v každom individuálnom prípade. V danom prípade odvolací súd videl účelnosť vynaložených trov už v samotnom charaktere vedľajšieho účastníctva, keď vedľajší účastník vstúpil v danom konkrétnom prípade do konania za účelom ochrany práv spotrebiteľa. Účelnosť vynaložených trov odvolací súd videl i v tom, že práve v dôsledku úspešne vznesenej námietky premičania zobrať navrhovateľ svoj návrh späť a došlo k zastaveniu konania. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne podľa § 220 OSP zmenil a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania za 2 úkony právnej pomoci po 71,37 eura (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vyjadrenie k veci zo dňa 19. 06. 2012 podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), 2x 7,63 eura režijný paušál (podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky) a 20% DPH v zmysle § 18 ods. 3 cit. vyhlášky. Spolu náhrada trov prvostupňového konania predstavuje sumu 189,60 eura, ktorú je povinný navrhovateľ zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi. K nepriznaniu odmeny vo výške 91,29 eura odvolací súd uvádza, že právny zástupca vedľajšieho účastníka nesprávne ustálil základnú sadzbu tarifnej hodnoty vo výške 2.046,11 eura, pozostávajúcu z istiny 1.368,43 eura a vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 677,67 eura, pretože predmetom konania bola istina s príslušenstvom, a teda základnou sadzbou tarifnej hodnoty bola istina a nie príslušenstvo. Keďže s uvedeným súviselo aj nesprávne vyčíslenie odmeny za úkony právnej služby vo výške 91,29 eura, odvolací súd vyčíslenú odmenu znížil a priznal v zmysle § 10 ods. 1, 2 vyhlášky.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1,

§ 142 ods. 1 OSP, avšak v odvolacom konaní úspešnej odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní odporkyni žiadne trovy nevznikli a vedľajší účastník ich priznať nežiadal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.